

едно пуснаха левчетата. Бъха точно 23.

Майката присегна къмъ полицата и каза:

— Тъкмо продадохъ яйцата. На още едно левче да не сж текъ.

Синътъ остави кутийката на полицата. Първитѣ дни често я разклащаше и се радваше. Но въ тѣхната кжща лесно не се отдѣляше парà, и той скоро забрави касичката.

Единъ день баща му си дойде по обѣдъ зачервенъ и веселъ. Познаваше се, че бѣше пийналъ тъкмо, колкото да му се размжти умътъ.

Седнаха да обѣдватъ. Щомъ се нахраниха, Павелъ изскочи и погна Шарка по двора. Майка му изнесе синията и почна да мие паницитѣ.

Удари училищната камбанка, и Павелъ се спушна за книгитѣ си.

Той отвори стаята и остана закованъ на прага:

— Аа, защо си ми взелъ касичката, тате?

— Е, че какво? Исахъ да видя посъбралъ ли си! — отвърна бащата и леко остави мукавената кутийка на мѣстото ѝ.

Павелъ се повъртѣ, взе книгитѣ си и отиде на училището, но не бѣше спокоенъ. Като се

върна, свали касичката и не повърва.

Дупката бѣше разкривена! Вжтре не хлопаше нищо!

Очитѣ на Павли се напълниха. Баща му, собствениятъ му баща, го бѣше окралъ! Да каже ли какво е станало? Да го кръстятъ сега и крадецъ? Не, никога, никому нѣма да спомене за това.

Вечеръта бай Станьо си дойде хубаво пиянъ. Презъ нощъта Па-

велъ се събужда нѣколко пжти, и първата му мисълъ бѣше, че нѣма да иде съ другитѣ деца, че напраздно се е радвалъ.

Сутринъта стана измжченъ. Баща му седѣше вече до печката и гузно се усмихваше. Той